

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosť
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Prez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ći khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda
Wokřew će! F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knižničisčezerni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

3. njedžela po tsjoch kralach.

Psalm 139.

„Senježe, ty wobhonisch nje“ — Bože wóczko tež na mnje padnje w tutym lěcze, kaž w mojim žyłym žiwjenju. Sažo bym činy a strowy pucž psches lěto nastupit, sapočal bym dom wobstaracž, přenje kroczele scžinit na polo a do kraja! Kelko je naš kraj tež hižo do šeho wobhladať w přenich dnjach a tydženjach. My chzemy pod šbožom a hnadu Boha teho Senjeja šwoju drohu czahnyčž i hežlom:

„Senježe, ty wobhonisch nje.“

Wušnacž psched tym wschewoščudžomnym Bohom! „Ja šedžu abo statam, wěsch ty jo. Ja šhodžu abo ležu, wobšahujesch ty nje.“ Tak sapoč, luby šemski drohowarjo, rano nutnje! Šdžž tвое wóczko tež jeho njewidži, jeho wóczko tola tebe a tвое kroczele. Šak derje, šo w bliskosći teho Senjeja njebšewo a šemje wjedžicž, i nim šo w hromadže ša-čjuwacž! To najššišchi pokoj do wutrobny dawa, — krašny trošht we wschělich a wschěch šhwilach. „Ležu ja — wobšahajsch nje“ — ja šmēm šmērom po čzmje byčž, špacž abo tež šhodžicž w nožy. Šdžž tvojich ščěny a murje wot tebe džěla, abo rěki, hory a daloke šmuhi kraja, dha je Bóh pschi tebi. — Šdžž ša džěčimi hladacž njemóžesch, tehdy móžesch je jemu pschewoštajicž. Wón je i wajhtarjom, kiž njepi ani njedrěma. „Šajke pošnacž je mi džiwne a wššok“ — praji psalmista. Šaj, i modlenjom pošbšuj šo dušcha i njemu — kaž tež se šwojatym rženjom šo pod nim pošoršej. Njeh našchim džěčjom tón wschewoščudžomny i myšlow njepščińdže. Bobožne džěčžo šo štrachuje šeho čžinicž, njeh ščto widži abo njewidži. Šamny

šewelon, wššebny předať a wocžehnjeť wjetowowskeho šyna, bē šwojeho wuczerja na to nawucžil, wscho kaž psched Božim woblicžom čžinicž. Šako bēšche hólčez ras něšhto škucžil, šo šewelon jeho woprašča, hacž je jo čžinit, a žadashce wotmolwjenje psched wschewowědomnym Bohom. Duž tón wotmolwi: „Šdžž šo takle praschecze, njemóžu hinať hacž wušnacž: „Ša šym jo čžinit!“ Předy dnžli šlowo na mój jashť pschĩńdže, wěsch ty to wschitko.“ Njěžži, džěčžo, šenje! — Me tež my šaršchi, wššozny a nišzy chzemy ša šwoje šlowo scžinicž: „Šdže pošdu ja psched tvojim woblicžom? Šdže dhrbju ja čžěnyčž psched tvojim Duchom? Wosmu-li ššidka rańšich šerjom, šo bñch bydlit pschi najdalšchim morju, dha by wššach mje tvoja ruť tam wjedka.“ Šhodžmy čžišce, džěłajmy šwědomlitwe, wiťujmy šprawne, jo by šenšewo wóczko wschudže šmēlo pohladacž kaž jeho wucho wschitko ššššecž. To je to wššokē pošnacž, šo tón, kiž je wóczko a wucho nam scžinit, je šam kaž lute wóczko a štajnje wotewřene wucho. Tón, kiž šadama a šewu jako čžłowšku wššobu štwori, je šam wššoba, krašna a wššokē psche wschě šapschijecze. — Psalmista šhwilku w tej myšli nutnje šo modlo wotpočjuje, šajki došonjany je tón šenš, šo naš a wscho šwoje štworjenje wot přenjeho prošča w macžěnym žiwocze hacž do pošledka pošnaje, kaž něhdže čžłowjeť šmuhi kraja pschewidži: „Džiwne šu tвое ščutki, a to moja dušcha derje šnaje.“ Tola w tym i šmūtšownemu měrej dšńdže, šo ša šwoje hežlo wššmje: „Senježe, ty wobhonisch nje“ psched tym šwojatym Bohom. Šajki šym ja po dušchi a mój pucž psches žiwjenje? Wobhoń nje, Božo. Wono je wscho na tym ležane, šo ja šwoje najblišše polo šnaju a wobdžělam, na šotrymž mam šwój dar, šwoju hšdnosć, šwěrnosć a džakow-

nosť wopokasaj. Kello hu jich w swojim wšchědnym džele bjes hwědomja! Dw na lichomstwo, kranjenje, njelubosť, nje-khmanosť a džiwje žiwjenje. So by ho čłowjeť kam spósnal, jo by ho njesjebal! Ty wóćžo njebješte, hladaj, hač ja na stym puczu stym. Ty ruka stwjata a kmilna, pschewodž mje po wěčnym puczu. Ja proschu, so bnych ho niz se hwětkom skasyl, ale t Bohu pschezo bliže dozpiel a na kónzu do wěčnosće t njemu saskoť. Wšchitko chce stónčnje něšto dozpicž, či jeni po stonkowntym a materialnym, kaž to črjody, kotrež sozjalnje sa stwoje čažne polěpschenje ho bėdža, politizy sa stwoje knježstwo w kraju a sa to rosom, hwědomnje, haj žiwjenje wopruja, kaž stmy pschezo sažo w krowantych posbėžkach tehole nětežičeho čaža hwědkojo byli. Či drusy na warbu wšcho stajaze — wjele, wjele bjesbóžnych, kiž Boha wostaja, sazpija, hidža. Psalmista praji: „Ja hidžu, knježe, tych, kiž tebe hidža.“ „Wobhoń mje, Božo.“ So bnych ho wot stych džělili a stawnje a ho sprawnje sa dobrých a dobre wězy a stutki nětkle t nowa rosbudžili — psched stwjatym Bohom, kiž dhrbi a budže stajnje sše hidžieč a dobre žadacž. Spěwajmy se starym kherluschom, t naschimi wótzami (kherl. 634):

Wobhoń a sphtaj, Božo mje;
 Bósnaj, hač mój pucž prawy je;
 Po wěčnym puczu pschewodž mje,
 Kiž do twojeho raja dže. Samjeń.

Naschim lubym „shubjenym“ wojowarjam.

Shubjeny! D čěžke stowo,
 Nastróženja polny džej,
 Sdyž je t wutrobje nam kóto
 Padajo kaž wóžny scžen!
 Shubjeny! Čšto móže měrieč
 Sshly wšchě a sdychwancžka,
 A čšto mohť wšchu sthsknosť čžerieč
 S wutrobny wot tamnoh' dnja!

Shubjeny! Je wóćžo prawje
 W tannym lišče čžitalo?
 Bohužel! Haj! wone plawja
 Hishčeže dženy jón khljujo.
 Sswěrnny towaršč je nam t pola
 A tež wšchť jo wobkručič. —
 Božo Wóteče! twoja wola
 Stań ho! nad nami ho kmil!

A Bóh praji: Moji lubi,
 Sswěrnni staršči, pscheczeljo!
 Čšto je moje, ho njeshubi,
 Džeržu jo najkručičšo.
 Jako hwěrnny Wóćez snaju
 Sdže je twój styn wudychat
 Sswoju duschu w zshym kraju,
 Sdže je stwój row namakal:

Hač na horach, abo w dole,
 Pschi lėžu, pod žolmami, —
 Nicžo nej' bjes mojej' wole,
 A mi ničto njerubi,
 Čštož je lubosť Jesuškowa
 Na kichžu mi dobyta;
 Wšchitke dny a hač do rowa
 Je to mojej bjes kónza.

Mě! twój styn, twój lubowaný
 Nihdy njeje shubjeny!

Warbowany! Ramakany!
 Spěwaj jemu t wutrobny.
 Moje wotčičički hu moje,
 Nichtón mi je njewosmje.
 A čštož moje je, je twoje,
 Pscheczeljo do wěčnosće!

Jan Waktar.

Herz.

S Lužičich wobrasťow Adolfa Čžerneho.

Čstónčžo bėšče sa Ramjenjom domčel sčto. Dójšchtoj stmoj t lužičkim pscheczelom t kamocze psched Wotrowom. Stupa drjewjantych maľch twarjenjom, kiž wobkredža maľch dworik sa-wrěja, tak kaž to powšchitkownje pschi lužičich khlisčechach bywa. Jenu stionu dworika tworil domške, druhu khlěwy, tšecžu bróžen, sčtwórtu kólnja a sčěroke wrota. Wšchitko je twarjene t drjewa a kryte se stlonu. Čžmowoschěra do čžorneho wotščě-njaza barba žhěje kupy hwědči wo jeje starobje. Tajke stare twarenja mje pschezo wabja; t přenja wubudža moju šobužel-nosť a stmpatiju jako stary čłowjeť, kotrehož kóža je čžerstwe barby mlodosće hižo shubila a t narunanju sa nje njewěšty bruny nadny staroby dostała; t druga hu wšchelake widžake a wjedža wo čžimž mohť powjedacž, sažo jako stary čłowjeť. Mlody por je stnadž tutu kamotu jakožič, stwoje hněsdacžko, so by to městno sa mlode šbože bylo. Žhě šbože je ho scžělivo we-někotrych tostolizatych, čžerwjentych woblicžach. A tutón fakt je ho tu kamto dolho, stnano čžlowške žiwjenje, stnano dlěhe wospje-towal. Ssnano tež njebėšče šbože pschezo njemucžene, stnano bėšče pod tutej tšechu pschezo wjazny njesboža hač šboža, stnano njeje tu t žhla ženje žaneho šboža bylo. Wono ho tak někotrym tšecham stwinje... Wodaječe wšchal, so stym ho do rosmnyšle-njom dak.

Wšchěd sčěrošimi, pschihodnyimi wrotami do dwora stejěšče něšto hromadow drjewa šod tutyimi hrajkachu sčthri male holežata, sdrasčžene do narodneje drašty katholicich Lužiččanow. Widžu pschezo nimoměry rad tny maľch kubolčičkow w draščže dorosčžentych. Na nich je wšchitko jako na dorosčžentych — ale w smjeńšchentych rosměrach. Sda ho nam, jako by na dorosčžentych hrafa, abo jako by jich drašta t nimi rostka, hromadže t wustupowanjom wěsteho rafa we woblicžach, hromadže se sšhadžazny nadrami a se sšhadžazny žedženjom přenjeje lubosťe... Ale sažo stym do rosmnyšlenjom padnył...

Kulojte wobližo t polnymaj lizomaj stwěčešče ho nad strowej kantoriškej podbrodu a džěčžazej špokojnosťu a radoščžu. Džěči hrajkachu t dwěmaj wulkimaj přkomaj. Tej wulkej khlnej swěryečči stnješchtej scžerpliwje wšchelake myšleńčički a napadny tutyh drobjeńkow — ale lėdna bėšchtej nas wohladaťoj, wu-skocžičstaj saskobjenaj a sakhadžěstaj pschecžiwu namaj. Wul-kej kóžmakaj sepjeršchťaj ho na přětkowntymaj nohomaj a pokaso-waschťaj nam stwoje khlne strowe subny sččžowkajzy bjes psche-stacža. Mjes tym so pscheczel přow t pomozu džěči směrowaschē, ja nuts do kamoty saskupich. Dworik bėšče prošdny, nihdže ani hibanja. Sastupju do twarjenja — ale tu njesstym ani žiwjeje duschē nadeschot; durje do sttmy bėchu satorjene. Wobrocžu ho rosnjemdrjeny na pjasč t wróčenju. Mjes tym sa mnu něčajki žónski khlós sasklincža postrowjo mje t lužičkim „Witaječe!“ Sibi-če stym stwój wobrot dokóncič. Na khlěžimny prošty stejěšče mała rjana žona, hishčeže dosč mloda t dobrnymaj brunymaj wo-čžomaj. „Džakuju“. wotmolstojam a pschijimam ruku, kotruž je mi podała „Sšym prawje t staremu Wobikej pschischoť?“ „D haj“, wobtwjerdži žona. „To je mój muž.“ „Wasch muž?“ wospjetuju t dolha, pohladajo njedowěrliwje

do mlodeho žonineho woblicza. So bych smyhl pschedeschoł, bym
hischeže k wuřwětlenju dodał: Měnju st a r e h o herza Bobika.

„Derje, derje, herz Bobik je mój muž.“

Njemózach dale napscheczivicž — hacž runje po řwójich
nashonjenjach wjedžach, so starý řerbřki herz Bobik nima jara
daloko k schěščdžekacžim — a tuta žona je něhdže řizheči. a
k tomu hischeže Ale řchto mje to stara.

„Mó, potajkim, hdže wasch muž je?“

„Njeje nětkle doma, je na poli.“

„Na poli? To je řchłoda. Rař daloko macže polo?“

„Njedaloko, jenož něřchto krocželow řa bróžnju.“

„Njemohła mi řwójeho muža řawořacž? Abo řěpje, do-
wjedžeže mje k njemu.“

„Řchto wot njeho chzečeže?“

— „Šsmój řlyřchaloj, řo móže tudy we wokołnořcži naj-
wjazy starých řerbřkich kuřow hracž a chzemoj jeho prořheč, řo
by namaj něřotre řahrař“, wotmořwja řa mnu pscheczł, řiž je
mjes tym tež nuts pschischoł. řa nim tupotaja řchřiri holečata,
jedne bóle kulojte hacž druhe, ř porřtami w hubje, na naju
drje bojařliwje ale wčřipnje pohladajo, řa nimi řchurowatej řo
pomalu dwaj wulkej přaj ř pojschazymaj wopuschomaj a ř wote-
wřejymtaj hubomaj.

„Ow, to wón rořumi“, wotmořwi žona řwólniwje a woblicžo
řo jej ř radořcžu rořřchěrjeřche. Běřche řjawnje widžeč, řa řo
jej wjedženje lubi, řo řo po jejnym mužu tež zuřbnizy ř daloka
prařheja. Bjes řomdženja pař nař na polo k muřej wjedžeřche.
řo pučžu mějeřche k namaj hischeže něřotre wčřipne prařhenja,
jako: cžeho dla chzemoj jeho řlyřchecž, cžeho dla chzemoj hlořy
řapřacž, cžeho dla chzemoj je cžiřchzečž dacž atd. Šsmój jej
řwólniwje a řaž řo řdařche k jejnemu řpokojenju wukładowařoj
a wuřwětkiřoj. Džěči a přy tworjachu řtajny a řwěrný
pschewod.

Něhdže řchěščdžekacž krocželi řa bróžnju žnějeřche ř dwě-
maj pomoznikomaj řřědnje wulki, řuchi muřik žito. Mějeřche
jenož řame řholowe ř rubjaneho płatu a řošchlu. Na hłowje
řłomjany řłobuř. Rař wuhladawřchi řařta w džěle a řepjerařche
řo na řořu. Běřche to řajimawe woblicžo, řuche, drobne, ř no-
řom do řchpicžki. řańdželenej wocži a řtajny, dobročřiwý wu-
řměw wokoło cženřich hubow dawachu jemu wjeřelý, řchibalřki
rař. řař wupaduja řortniwe dobročřiwje duřche. řeho woblicžo
njerwupadařche ani pschejara stare, řa řo njeby jeho wobředžerje
wjazy hacž pjećdžekacž wuhudak. A řpěřchne pohiby žyřeho cžěla
řwědečachu wo řařhowanořcži. Wo tym řyřhu řwědečjeřche tež
hischeže druha wofobnořcž Witawřche naju ř daloka, hdž
naju ře žonu pschilhadžecž widžeřche. Bližachmy řo dořcž po-
makku; řchěřoki, řolebawý řhód žoniny naju řadžeržowawřche.
řschednjeřechmój řuchemu muřikej řwójje pscheczł w pschěřwěd-
cženju, řo nam je njeřapowě. řajzy ludžo wo njedobrej wole
ani njerwjedža. Njeřřmój řo w nim myřliřoj. Na řajkim wo-
blicžu řo cžłowjeř myřlicž njemóže. řslubi namaj bjes rořmyřle-
nja, řo pschindže, jenož řo hischeže řuř dožnje, do řancžiřteje
řorcžmy a ř klarinetu. řam řej řahrařemý a řařpěwamý.
Njeběřche řřjeba, řo bychmój dobrořch ludži dlěje řadžeržaloj a
podachmój jim ruřy na boženje. Mój pscheczł podawawřche
řuřu mandželřkej, pschjejeřche jej řtajnu řtrowořcž a řradžu řo
řmějeřche. řSchelma řchelmowřki; řym řo na njeho přchi řamym
hóřřchit. Ale wař prořchu, wón je wóženjený . . .

„řař wěřcže!“

„Wěřcže.“

řrocžimý pschěř polo k řancžizam. ř huřteje řecžiny řa
malej řmohu řeerraina wukufnje řelena řchěřta řłošchterřteje

wěže. řupada w řwětle řo řhowazeřo řłonza jako řařny
bronřowý archeologiřki řuř, pokrny ř najnadobniřkej patinu,
nad řotřymž bě řberacžł řpomnjenřkow řo rořhorik. řnjeni by
řjekta, řo wupada jako najřjenřchi řoujon na toiletne błidko.
řlawalny řchachowniř by řjekł, řo by to byřla řjana wěřka na
řchachowniřu. řa prawizy wuřtupuja napadnje mózne nařyřy
řotrowřteřo řrodžiřchcža. řaj dwaj hoberřkaj, ř hliny na-
řyřpanej wěnzaj, wo řotrejuž cžeřcžehódnej řarobje tež řěřna
hřiřčina, řotraž jeju řryje, řwědečži, řladatej řchmurjenje do
řraja. řtare řačřiřnjene bóřřtowo a ludžo njeřhromadžuja řo
wjazy we wobřchěrnyřch řotokach hlinjaneje hromady, ale řhodža
řo řłonicž řohu do prořteje řotrowřteje řřřwiczki, řotraž řo na
malej hórřy napscheczł hrodžiřchcžu běli. A wofřjedža w dole
řchumi řecžka, řpěchowaža ře řłošchterej a k řancžizam. řa
hrodžiřchcžu a we řotrowje je cžicho . . . řa řrajinu pada
wjecžorny měř.

ř řancžizam naděńdžechmój pěřnu řowarřchmořcž. řěřař
řachel a wuczeř řařcha řlyřchěřchaj k mořim řarým řnathm
a pscheczłam. řimw njeju běřche tu něřchto ratarjow. řřcho
řabawjeřche řo w řerbřkej rořmořwje. řařta wřajemne prařche-
nje a wotmořwjenje. řóřřy řym řo w rořmořwje k narodnej
pěřni dořtař, řo nadžiřejo, tu něřchto řa řwójje řapřiřki dořtačž.
řsmý řo pomalu do řpěwa puřcžili a řym řhoniř, řo móže mi
řarjenř, horepodař ř njedalokej wřy řawory, najwjeřelřchi řtaw
řowarřchmořcže wřchitřo mózne ře řwójeho pomjarka pořřicžicž.
ře nam wařne a rořpuřchcženišche pěřnje řpěwal a řdařche řo
njerwucžerpajomny byčž. řař njeřřmy přchi řamym ani přt-
nyřli, řo běřche wjecžor řa řhěřřje pokrocžik. řarjenř řpěwawřche
runje w najwřřřchim rořwjeřelenju:

ř řřchidowje a řěřowje,

tam je dobre pivo,

pivo je tam dobre

a holzy řu tam řjane

jako řo durje wotewřjachu a Bobik řařtupi. Běřche cžiřcže wu-
mny a řwjedženřyř pschenty.

„řch, witam wař, Bobiko. Mó, pójcže dale“, namořwju jeho
a wujawřnju řowarřřtowo, řo řym řebi Bobika na džęřniřchki
wjecžor pscheprořyřł. řřchitzy jeho wjeřele witachu. řřym řo
wo wocžerřřtowjenje řwójeho horečja pořtarař a jeho na řwójje
měřtno pódla řarjenřka pořadžik. řón řo wřchak něřak mřó-
cžeřche; njemózach řebi nařle mjerřanje řuřodowe wukóžicž, ale
nochžyřo wčřipny byčž, njeřřym řo řa nim wobhoniř. řař řym
w řłědowazym wofomiřu bórřy na wobožneho řuřoda řapomniř.
Bobik řo řaře rořwjeřeli a pocža na klarinecže ducž. řapřiřka
reju.

řreja je najřjenřcha hatořka narodneje řerbřteje hudyřy.
ře řwójimni melodiřkimi řudžerjemni a wabjazyřmi řraběřkami
řřtufuje njeřadžewajomnje. řłowjeř pořłucha a nima wole
hlořowa řwój njelepny bař abo pschihlořka; pschezo wřchak je
to řař wjeřele, řař młódne a wobrotne. řořłuchawřch a w duřhu
widžiřch porý reřwazyřch we wuřkim wobjecžu, nadra řnjeřnow
na wutrobach pacholow, paže pacholow wokoło řwizneřo pařa
holečazeho — a je cži cžopřo, řař řjenje cžopřo: jako by řam
řajki něřny řjew w ruřomaj džeržak a wobjak. řory nje-
cžěřaja po řale, wjerčja řo na jednym měřtnje, řda řo, jako
by řo wobras njeměniř, jako by řtajnje řón řamřny był —
a pschezo widžiřch, řař řo woblicža přomja, wocži řo řměja, bantý
a řuknje řłetuja, ach —! A „reja“ řo wjerčži, a řměje řo
nad reřwazyřmi, cžini nad nimi w horyřym powěřřje řwajřlwe
melodiřte řłoki a řo pschěř hłowu mjeta, w řtajnje ryřřřym
tempu, bjes řonza — jako by je chžyřla do řmjerčje wureřwacž.
A měř řožanyřch dudow burcži jako mjedwjedž a řřitrunate na-

rodne hušle k temu kwicza i wysokim bo pschedrejazyh hlo-
hom — rospuschczena, wobruskaza hudzba . . .

Mój herz piskasche džě jenož na narodnym klarinecze, ale
nje to spofojesche. Ssyn i radoježu te wischelake hlohy sapisko-
wat, hacž hyn bo pocžit. Wschaf bo i Bobika, khudaka, jenož
taf lijesche. Běšche ja njebo wjele próžy a pscheminjenja, hdyž
mějesche někotre reje wospjetowacz, jeho fantasija spjeczesche bo
w jeho ponjatku a wón piskasche drubi a tsjeczi ras pschezo
hinaf hacž přeni. A hdyž běchny sbožownje jenu melodiju na
papjeru dostali, pohonjowach Bobika k nowej. Mój pscheczěl
bo pschi tym pschezo njesczěpřliwje hibasche a mi do wucha schep-
tasche: „Ale, wón nicžo njerosumi.“ Bobik bo na nomu
reju pschezo dosčž dolho rosmyšlesche; čžasto čžinjěsche jenož
nadběh — ale po někotrych taktach padny do hižo jnateje melo-
dije. Njeje džywa, dokelž maja reje telko podobnosče. Ale
na to mój bušhod njemyšlesche, wón jenož i potajnej radoježu na
to kědžbowasche a pschezo i posnamjenjem pschichwata: „Nó,
hlaječe, so nicžo njerosumi.“ — „Alha, pscheczětko“, bo mǎ
rojjasni, „ty by sawistny!“

Čžaz bo miny a nješhny ani pntnyli, kaf. Běšche tu we
polnozy a my běchny w najlěpschej sabawje. Rozmohwa wot-
měnjěsche se spěwom a tón i hru. Tutaj dwaj pscheczělaj
hromadže i čžornym pivom skufkowaschtej, so Sarjeńt na hwoju
sawistnosčž japonni a nahle se hwojim hufhodom do pora stupi.
Septaschtej najwějšču hěrbstu reju. A k tomu dujesche Bobik
i polahm woblicžom na klarinecze: tramtrta . . .

Wobrašt bo nahle pscheměni. Bobik pschesta we hwojej
hrje a hladasche smotany k durjam. Běšche něčajki pachoff sa-
stupil. Pschibliži bo k Bobikej, kiž bo ani i města njepohibny
a saschepta jemu něššto do hucha. Bobik saschtrabny bo sa
wuchom a na jeho woblicžu sjewjesche bo rospacžitowosčž, kiž jemu
njewuprajnje hmešchěny wuras doda. Teho woboheho čžłowjeka
je njenadžite njesbožo potrjěchilo, hnadž je pschitonny mlodženž
i Siwobowym poželom — ale my pohladajo na njewuprajnje
rospacžite woblicžo hudžbnikowe, njemožachmy bo hmešča sčžer-
žecž. Hdyž běšche přeni nawal hmešča pschěschof, hyn bo
Bobika wopraschaf:

„Ššto je bo wam stalo?“

„Čžěščěny knježe“, dawta mi pomakku a njelěpje sa wot-
mohwu i njecžěfatej rospacžitowosčžu we woblicžu: „proschu waš
— ja — — kmótra . . .“

Nó, to wschaf je něššto druhe. To bo rosumi, so běchu
nětko najše „ethnografiske studije“ w kónzu, dokelž běšche
Bobik i poželom do žyła poraženy wotěschof . . .

Pscheproschenje hyn sa woprawdžitowosčž wšaf a sa tydžen
kmótsjach najmódschemu, pjatemu potomnikej hěrbsteho herza.
Gladasče, ššto móže bo sčžeracželej narodnosčžěnyh woschěbito-
sčžow seńcž . . .

Zyrfej a stat.

Wo dorjadowanju žyłego noweho krajneho a ludoweho
žiwjenja nima ta nětkole hiščeže bo sšhadžowaza nazionalna
šhromadžisna wobsamkowacz, to je wěž teje nowoje nazional-
neje šhromadžisny, abo kaž bo tež mjenuje, krajneho šejma..
Sda bo, so bo něččějšči móznarjo a i nimi tež nazionalna par-
taja dlji, nowej šhromadžisnje pucž rumowacz a wólby postajicž.
Dute dyrbja bo halle w meji abo juniju wotměcz, kaž bo hlyšchecž
dawta. Wschitžy w naschym ludu, kotrychž přeni jakon rěka:
„Ašchescžan hyn a wostanu!“ měli bo nětkole hižo na to pschi-
hotowacz, so bo mužoyo a žony do krajneho šejma wušwola, kotřiž
maja tež wutrobu a hłowu sa kšchescžanstwo a zyrfej a kšchescžan-
stle žiwjenje w ludu, pschede wšchěm tež w schuli.

Š bliska a i daloka.

Š Rožacžiz. W sandženym lěcže je po wjele nadběhach
ššoncžnje k temu dōšchlo, so bo Walow, Rožacžicžanski džěl,
i nascheje wošady do Kettlicžanskeje wufaruja, do kotrejež hižo
tamny džěl Walowow hlyšča. Dorožudžena wschaf tuta wěž
hiščeže njeje, tola taf daloko sarjadowana, so hiščeže jenož wob-
trucženje konsistorialneje wyschnosče pobrachuje. Š tutym
wufarowanjom nascha wošada na 500 ewangelskich duschow
špadnje, ichtož je k wobžarowanju. Sažo pak žadasche šebi to
porjadne duchowne a zyrkwinske sarjadowanje jene pschemě-
njenje tych njepschihōdnych wobstejnoscžow a to je to roszibaze!
Šskuschachu tola runje te najdalsche žitwosče, kaž Mlōncžki a
Karlšbrunnke, do Rožacžiz; i dobom bu do tych po schulskich a
zyrkwinnych dawkach roszčělnych Walowow i najmjejšča wjetšča
pschesjednosčž sawjedžena. Dokelž njeje móžno bylo, so město
wotšhadžaznyh Walowow jena druha wješ k nam sastupi, je bo
šputalo, tu wěž i pjenježnym wurunanjom sarunacz, kotrež bu
wot Walowow a Kettlicžanskeje wošady Rožacžicžanskej pla-
čžene. Na spowjednyh kemscheryach a pacžěrskich džěczach Roža-
cžicžanska wošada nicžo njeshubi, dokelž bē bo tuton džěl Wlo-
wow hōbu, tež wošebje psches hižo dawno sčžinjene schulste wu-
runanje do bliskich Kettlicž nawucžil. Pschichodny čžaz noweho
zyrkwineho sarjadowanja nadžijomnje hiščeže wjazy tajkich
pscheměnjemow pschinječy, pschetož taf njeruneho a njeprakti-
škeho a tež njepschihōdneho roszčělenja wšow a wošadow mamy
hiščeže jara wjele. Nadžijomnje bo tež pschi tym tajka šwol-
nitowosčž a pschesjenosčž namaka, kaž njes Kettlicžami, Rožacžic-
žami a Walowami.

Ššakrowanje.

W jenej stronje Nēmzow je waschnje, so ludžo, hdyž šakruja,
wupraja, so by jich Bōh satamał. Dokelž je strach, so bychu bo
tute žadlawe gramocžitwe hłowu we Šserbach jahněšdžite, je
nusne, so kōždy móznje pschěžitwo temu wustupuje. Ale ja šebi
myšlu, so najwjazy tutych ludži, hdyž šakruja, i žyła njewjedža,
ššto i tym wupraja. Pschetož, hdyž jedyn wupraji, so by jeho
Bōh satamał, tón i tym to pschecže wupraji, so by Bōh jemu
wšcho móžne njesbože, khorosčž, hlōd a wōjnu pschipošłaf a jeho
čžahuje a wěčžnje satamał. Šaj, to šu tucži ludžo i wškeho
džěla na tym wina, so tu wōjnu mamy, to hubjenstwo, tu
drohotu. Bōh je tutym šakrowarjam runjemom jich pschecže
dopjelnil. Šaj, tucži ludžo šu woprawdže hšupišchi hacž čželata,
pschetož jedyn woprawdže pschistojny a rosomny čžłowjeł bo
tajkich gramocžitnych bjesbōžnych hłowow i žyła njenawucži.

My žedžimny wšchitžy po mērje, kaž lacžna semja po plōd-
nym dešchčžiku; ale je nusne, so kōždy pošutu čžini, so kōždy
hwoje bjesbōžne hłowu a šutki wotpožoji. Potom budže bo
Bōh šažo nad čžłowjekami hšmilicž a hwočej tón dawno požadany
mēr pschinješe.

H. H.

Porjedženska: W špěwje k. f. Š. Waktarja w pošl čžizle
dyrbi rěfacz:

3.	ryncžł:	Wōtče k tebi nješemy
13.	=	Šštož jich mohlo woschewicž,
20.	=	Ššto to prawje wurjekuje!
30.	=	Ššwēt bo nam wotwobrocžuje
40.	=	Naš je šrudžby čžěmnych kutow.
48.	=	Wotetwē domisnine durje!

Samolwity redaktor: šarat W h r g a c ž w Rožacžizach.

Wudawa „Šserbska Lužica“, družstwo i wobm. ruł.

Čžišččž Ššmolerjež knihicžisčžěrnje w Šserbskim Domje
w Budyšchinje.